

DOI: 10.32844/2222-5374-2020-105-3.35

УДК: 342.9

Сорський О. І.,

аспірант кафедри адміністративного права та процесу Харківського національного університету внутрішніх справ

ВЗАЄМОДІЯ НАЦІОНАЛЬНОГО АНТИКОРУПЦІЙНОГО БЮРО УКРАЇНИ ІЗ ОКРЕМИМИ СУБ'ЄКТАМИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Актуальність статті полягає в тому, що Національне антикорупційне бюро України є єдиним правоохоронним органом із спеціальним статусом, який виконує функції протидії та припинення корупційних правопорушень. Але, очевидно, що силами лише цього державного правоохоронного органу не можливо якісно боротись із таким негативним соціальним явищем як корупція в органах державної влади. Слушно зазначити, що реальні успіхи у боротьбі із корупційними проявами можна досягти тільки шляхом постійної та плідної взаємодії цього органу із іншими суб'єктами публічного управління. Тим більше, такій співпраці сприяє досить непогана побудова державних органів, які виконують різні за змістом функції та завдання, в тому числі й щодо виявлення та запобігання фактів корупції, і саме вони можуть дійсно допомогти Національному бюро України у боротьбі із корупцією. У статті здійснено розгляд окремих аспектів взаємодії Національного антикорупційного бюро України з Державною службою фінансового моніторингу України, Державною аудиторською службою України, Національним агентством з питань запобігання корупції, правоохоронними органами щодо виявлення та протидії вчиненню корупційних діянь та злочинів, викриття осіб, які вчинили корупційні правопорушення. З'ясовано, що взаємодія Національного бюро із Національним агентством з питань запобігання корупції має свої специфічні особливості та характеризується наступними чинниками: 1) способом обміну інформацією (здійснюється у електронному вигляді), 2) має особливий рівень захисту інформації, 3) здійснюється із застосуванням заходів контролю з боку сторін взаємодії. Загальною характеристикою такої взаємодії є те, що її порядок чітко визначено законодавчими та підзаконними актами України і вона здійснюється з метою виконання завдань та функцій покладених на Національне бюро. Зроблено висновок, що взаємодія носить як процесуальний, так і управлінський характер. Наголошено на застарілому нормативно-правовому регулюванні співпраці Національного бюро з Державною аудиторською службою України та відсутності законодавчого порядку залучення Національним бюро як спеціаліста представника Державної аудиторської служби України.

Ключові слова: *взаємодія, Національне бюро, суб'єкт публічного управління, Державна служба фінансового моніторингу України, Державна аудиторська служба України, Національне агентство з питань запобігання корупції.*

Актуальність теми. Національне антикорупційне бюро України є єдиним правоохоронним органом із спеціальним статусом, який виконує функції протидії та припинення корупційних правопорушень. Але, очевидно, що силами лише цього державного правоохоронного органу не можливо якісно боротись із таким негативним соціальним явищем як корупція в органах державної влади. Слушно зазначити, що реальні успіхи у боротьбі із корупційними проявами можна досягти тільки шляхом постійної та плідної взаємодії цього органу із іншими суб'єктами публічного управління. Тим більше, такій співпраці сприяє досить непогана побудова державних органів, які виконують різні за змістом функції та завдання, в тому числі й щодо виявлення та запобігання фактів корупції, і саме вони можуть дійсно допомогти Національному бюро України у боротьбі із корупцією.

Стан дослідження. Підкреслимо, що окремі аспекти взаємодії Національного бюро із державними органами вже досліджувались науковцями. Зокрема цій тематиці приділяли увагу у своїх роботах такі науковці як: В.М. Гаращук, А.І. Комарова, А.Ф. Козлов, Ю.О. Безус, М.О. Потебенько, В.В. Неганов О.В. Скомаров, Д.Г. Заброта, В.П. Пустовойтенко та інші. Але, незважаючи на це, питання визначення та характеристики взаємодії Національного бюро із суб'єктами публічного управління залишається малодослідженим, що і обґрунтовує наш інтерес до його вивчення та наукового аналізу. Метою статті є розкриття аспектів взаємодії Національного бюро з іншими суб'єктами управління. Для досягнення поставленої мети у статті проаналізовано основні проблеми, які виникають при взаємодії Національного бюро з іншими органами, окреслено нормативно-правове регулювання такої взаємодії та запропоновано шляхи удосконалення співпраці між Національним бюро та іншими суб'єктами публічного управління.

Виклад основного матеріалу. Перш за все, повністю погоджуємось із Д.Г. Забротою, який зазначає, що взаємодія суб'єктів боротьби з корупцією розуміється як урегульована переважно адміністративно-правовими нормами, погоджена за метою, часом і місцем діяльність суб'єктів боротьби з корупцією, при якій вони впливають один на одного і на суспільні відносини, опосередковані існуванням корупції, з метою запобігання, виявлення та припинення корупційних правопорушень, усунення причин та умов, що їм сприяють, шляхом найбільш доцільного поєднання сил, засобів і методів, властивих цим суб'єктам [1, с.149-153]. Цілком доцільно проводити характеристику взаємодії Національного бюро з суб'єктами публічного управління в залежності від специфіки їх діяльності та функцій, які виконують ці суб'єкти. О.В. Скомаров характеризуючи особливості взаємодії Національного бюро із іншими державними органами зазначає, що особливостями такої взаємодії є: 1) вона носить суспільно корисний характер, оскільки спрямована на виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних кримінальних правопорушень, вчинених вищими посадовими особами, уповноваженими на виконання функцій держави; 2) її метою є вирішення суспільно значимих, спільних з іншими державними органами проблем, у тому числі пов'язаних з поширенням корупції як соціального явища; 3) взаємодія Національного бюро може носити як

двосторонній, так і багатосторонній характер: між її учасниками виникають як двосторонні, так і багатосторонні правовідносини; 4) зазначені правовідносини можуть носити як процесуальний, так і управлінський характер; 5) законодавчо закріплені обов'язки суб'єктів вступати у взаємодію з Національним антикорупційним бюро України [2]. Погоджуючись із науковцем зазначимо, що наведені особливості взаємодії Національного бюро притаманні всім суб'єктам публічного управління і являють собою її основу. Крім того, цікавим із наукової точки зору є висновок, що взаємодія носить як процесуальний, так і управлінський характер. Саме в цьому розрізі і пропонуємо охарактеризувати особливості взаємодії Національного бюро з іншими суб'єктами.

Почнемо із аналізу взаємодії Національного бюро із Державною службою фінансового моніторингу України. Особливості такої взаємодії регламентовано Порядком взаємодії Державної служби фінансового моніторингу України та Національного антикорупційного бюро України, затвердженого спільним наказом Міністерства фінансів України, Національного антикорупційного бюро України від 07.12.2016 № 1062/353 [3]. Відповідно до вимог цього Порядку Національне бюро та Держфінмоніторинг взаємодіють за такими напрямками: 1) надання та розгляд одержаних узагальнених матеріалів; 2) обмін інформацією; 3) подання та виконання запитів; 4) створення спільних робочих груп. Обмін інформацією між Національним бюро та Держфінмоніторингом здійснюється у паперовій та/або електронній формі відповідно до вимог законодавства. Отже бачимо, що законодавчо передбачено чотири напрямки взаємодії цих органів, які реалізується як у електронній так і у паперовій формі. Поряд з цим, норми згаданого Порядку взаємодії Державної служби фінансового моніторингу України та Національного бюро України здебільшого регламентують порядок направлення та розгляду узагальнених матеріалів на адресу Національного бюро. Тобто, передбачають правову регламентацію лише одного напрямку взаємодії, що з нашої точки зору створює певні юридичні проблеми під час використання інформації Національним бюро в процесі розслідування кримінальних справ. Мається на увазі, що всі згадані напрямки взаємодії повинні бути чітко регламентовані, адже отримані відомості та результати роботи спільних робочих груп можуть бути доказами в матеріалах кримінальних справ порушених Національним бюро і отримання таких доказів повинно проходити у чіткій законодавчій (процедурній) площині. Таким чином, на нашу думку зроблені висновки повинні знайти своє відображення у чинному Порядку взаємодії Державної служби фінансового моніторингу України та Національного антикорупційного бюро України. Для цього необхідно внести зміни та доповнити цей порядок нормами, які встановлюють порядок створення спільних робочих груп, регламентують особливості цієї роботи та використання інформації за результатами такої взаємодії.

Переходячи більш детально до характеристики взаємодії Національного бюро із Державною службою фінансового моніторингу України варто підкреслити, що її основою є підготовка та передача узагальнених матеріалів, які свідчать, що фінансова операція або сукупність пов'язаних між собою

фінансових операцій можуть бути пов'язані з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванням тероризму чи фінансуванням розповсюдження зброї масового знищення або фінансова операція або клієнт пов'язані із вчиненням іншого суспільно небезпечного діяння, яке визначене Кримінальним кодексом України як злочин, що не стосується легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансування тероризму та фінансування розповсюдження зброї масового знищення. Узагальнені матеріали та додаткові відомості готуються Держфінмониторингом у письмовій та/або електронній формі. Передача узагальнених матеріалів до Національного бюро здійснюється у чітко визначені строки, а саме цей строк не повинен перевищувати трьох робочих днів з дня прийняття рішення експертною комісією Держфінмониторингу. Отже бачимо, що процес взаємодії в частині підготовки та передачі узагальнених матеріалів з боку Держфінмониторингу законодавчо закріплено із чітким визначення строків, обсягу повноважень та змісту. Важливо, що під час взаємодії зазначені органи забезпечують збереження повноти і цілісності отриманої інформації, створюють і підтримують належні умови для її зберігання, а також запобігання незаконному доступу до неї.

Таким чином, проаналізовані нами норми дозволяють виділити основні характеристики взаємодії Національного бюро та Державної служби фінансового моніторингу України, а саме: 1) така взаємодія має чітко виражений законодавчий регламент; 2) проводиться у електронній та паперовій формах; 3) передбачає наявність обов'язку двостороннього інформування та обміну інформацією; 4) дозволяє використовувати інформацію, яка знаходиться у володінні підрозділів фінансової розвідки інших держав; 5) передбачає обов'язок захисту інформації.

Далі вважаємо за необхідне звернути увагу на особливості взаємодії Національного бюро із іншими суб'єктами публічного управління, зокрема в частині реалізації вимог статті 19² Закону України «Про Національне антикорупційне бюро України» щодо проведення ревізій, перевірки та інших дій щодо контролю за дотриманням законодавства України фізичними та юридичними особами [4]. Відповідно до національного законодавства на даний час існує спеціальний державний орган виконавчої влади до повноважень якого відноситься проведення ревізій та перевірок, а саме – Державна аудиторська служба України [5]. Діяльність Державної аудиторської служби України її обов'язки та повноваження регламентовано Законом України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні» від 26.01.1993 № 2939-ХІІ [6]. Цей державний орган має досить об'ємні завдання, які здебільшого стосуються особливостей використання державних ресурсів, майна та перевірки правильності здійснення фінансово-господарської діяльності підприємств та організацій державного сектору економіки. Означений перелік завдань та функцій Державної аудиторської служби, з нашої точки зору, є дуже корисним в частині взаємодії із Національним бюро. Мається на увазі, що здебільшого гучні та резонансні корупційні справи, пов'язані із зловживаннями посадовців саме у секторі економіки та під час виконання ними владних управлінських державних функцій, і в цьому контексті шляхом організації та

проведення ревізій можна викрити наявні схеми економічної сторони злочину, який розслідується Національним бюро.

В рамках нашого наукового дослідження необхідно звернути увагу та норми статті 11 Закону України «Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні», які встановлюють порядок проведення ревізій органами державного фінансового контролю. Зокрема Закон передбачає, порядок проведення позапланових ревізій. Так, пункт 5 частини 5 цієї статті закріплює, що позаплановою виїзною ревізією вважається ревізія, яка не передбачена в планах роботи органу державного фінансового контролю і проводиться у разі надходження доручення щодо проведення ревізій у підконтрольних установах від Кабінету Міністрів України, органів прокуратури, органів доходів і зборів, Національної поліції, Служби безпеки України, Національного антикорупційного бюро України, в якому містяться факти, що свідчать про порушення підконтрольними установами законів України, перевірку додержання яких віднесено законом до компетенції органів державного фінансового контролю [6]. Тобто, основною підставою яка розпочинає процес взаємодії Національного бюро та Державної аудиторської служби є доручення щодо проведення ревізії. Поряд з цим, цей процес дещо складніший. Мається на увазі, що для проведення ревізії мають бути обов'язкові законодавчі підстави (умови). Такими умовами є рішення суду про проведення позапланової ревізії. Крім того, позапланова ревізія підконтрольної установи не може проводитися частіше одного разу на квартал та позапланові виїзні ревізії суб'єктів господарської діяльності незалежно від форми власності, які не віднесені Законом до підконтрольних установ Державної аудиторської служби, проводяться органами державного фінансового контролю за судовим рішенням, ухваленим у кримінальному провадженні. Тобто, ще однією законодавчою підставою для проведення позапланової ревізії є наявність кримінального провадження. За результатами проведеної позапланової ревізії складається акт ревізії в якому відображаються висновки зроблені посадовими особами Державної аудиторської служби та один примірник акту разом із додатками (за наявності) передається до Національного бюро. Як бачимо така взаємодія дає дійсно позитивні результати, адже за її наслідком створюється (складається) письмовий доказ у кримінальному провадженні, який містить висновки спеціалістів у галузі економіки та має чітке економічне обґрунтування проведених фінансових операцій.

Однак, поряд із позитивними особливостями взаємодії Національного бюро і Державної аудиторської служби є і деякі недоліки. Одним із таких недоліків є залучення службовців Державної аудиторської служби України. Нагадаємо, що можливість залучення спеціаліста у кримінальному провадженні передбачена статтею 71 Кримінального процесуального кодексу України від 13.04.2012 № 4651-VI [7]. Так, спеціаліст може бути залучений для надання безпосередньої технічної допомоги (фотографування, складення схем, планів, креслень, відбір зразків для проведення експертизи тощо) сторонами кримінального провадження під час досудового розслідування і судом під час судового розгляду, а також для надання висновків. Спеціаліст поряд із іншим має право: викладати у висновку

відомості, що мають значення для кримінального провадження і щодо яких йому не були поставлені запитання; надавати висновки з питань, що належать до сфери його знань, під час досудового розслідування кримінальних проступків, у тому числі у випадках, передбачених частиною третьою ст. 214 Кримінального процесуального кодексу України. Однак, не дивлячись на наявність зазначеної норми у Кримінальному процесуальному кодексі України, порядок залучення Національним бюро як спеціаліста представника Державної аудиторської служби України законодавчо не передбачений. Наразі діє Порядок взаємодії органів державної контрольно-ревізійної служби, органів прокуратури, внутрішніх справ, Служби безпеки України від 19.10.2006 № 346/1025/685/53 [8], який спрямований на забезпечення ефективної взаємодії між органами державної контрольно-ревізійної служби та органами прокуратури, внутрішніх справ і Служби безпеки України з питань розгляду звернень правоохоронних органів, призначення, організації та проведення ревізій за ними, передачі їм матеріалів ревізій за власною ініціативою органів ДКРС, зворотного інформування про результати розгляду переданих матеріалів, виділення спеціалістів органів ДКРС, інших питань, що мають місце при виконанні органами ДКРС та правоохоронними органами покладених на них завдань. Слід звернути увагу, що ми свідомо посилаємось на цей порядок в частині взаємодії Національного бюро із Державною аудиторською службою адже, ця служба була створена та реорганізована згідно Постанови Кабінету Міністрів України від 20 липня 2011 р. № 765 «Про утворення територіальних органів Державної фінансової інспекції» [9] шляхом перетворення територіальних органів Головного контрольно-ревізійного управління та Постанови Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2015 р. № 868 «Про утворення Державної аудиторської служби України» [5], якою створено Державну аудиторську службу України шляхом реорганізації державної фінансової інспекції шляхом перетворення. Таким чином тільки зазначений Порядок взаємодії органів державної контрольно-ревізійної служби, органів прокуратури, внутрішніх справ, Служби безпеки України регламентує особливості виділення та роботи як спеціалістів працівників Державної аудиторської служби України у взаємодії із правоохоронними органами, яким в тому числі є Національне бюро..

Поряд з цим, як бачимо цей єдиний нормативний документ не передбачає можливості взаємодії із Національним бюро. В такому контексті ми маємо ситуацію при якій взаємодія Національного бюро та органу державного фінансового контролю обмежується лише можливістю проведення позапланової ревізії. Цей факт з нашої точки зору є негативним та значно звужує процес отримання доказів в процесі досудового розслідування органами Національного бюро. Переважна більшість кримінальних проваджень цього органу пов'язана із фінансовими (економічними) махінаціями, і висновок працівника Державної аудиторської служби в цьому контексті може стати серйозним письмовим доказом, що підтверджує факти зловживань посадовими та службовими особами. Враховуючи вищевикладене вважаємо, що найближчим часом необхідно розробити та затвердити Порядок взаємодії Державної аудиторської служби

України та Національного бюро, яким передбачити права та обов'язки цих органів під час взаємодії, порядок, підстави, строки такої взаємодії, особливості взаємного інформування та безперечно порядок участі працівників Державної аудиторської служби як спеціалістів у кримінальних провадженнях порушених Національним бюро.

Ще одним напрямком взаємодії Національного бюро, який має свої особливості та потребує характеристики є взаємодія із Національним агентством з питань запобігання корупції. Фактично, така взаємодія реалізується шляхом надання Національним агентством з питань запобігання корупції доступу Національному антикорупційному бюро України до Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування та регламентується Порядком доступу Національного антикорупційного бюро України до Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, який затверджено наказом Національного агентства з питань запобігання корупції, Національного антикорупційного бюро України від 01.11.2019 № 134/19/130 [10]. Така, взаємодія здійснюється у електронній формі із використанням засобів технічного та криптографічного захисту інформації через створену захищену мережу інформаційно-телекомунікаційної системи Реєстру, яка функціонує на базі Національної системи конфіденційного зв'язку. Під час обміну інформацією згідно з цим Порядком суб'єкти інформаційних відносин застосовують заходи контролю для своєчасного попередження, виявлення та розслідування фактів порушень користувачами цього Порядку. Заходи контролю відповідно до цього Порядку здійснюються Національним бюро через Управління внутрішнього контролю Національного бюро у взаємодії з Національним агентством через Управління інформаційно-аналітичних систем та захисту інформації апарату Національного агентства. Заходи контролю передбачають здійснення Національним бюро внутрішнього обліку запитів Користувачів до Реєстру з присвоєнням кожному запиту унікального реєстраційного номера, який зазначається у полі «правові підстави запиту» [10]. Отже, проведений аналіз засвідчив, що взаємодія Національного бюро із Національним агентством з питань запобігання корупції має свої специфічні особливості та характеризується наступними чинниками: 1) способом обміну інформацією (здійснюється у електронному вигляді), 2) має особливий рівень захисту інформації, 3) здійснюється із застосуванням заходів контролю з боку сторін взаємодії.

Окремий напрямок взаємодії Національного бюро - це взаємодія із правоохоронними органами, яка полягає як у використанні інформаційних ресурсів єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ України так і у безпосередній участі у спільних слідчих заходах. В частині користування Національним бюро інформацією, що міститься у інформаційних системах, варто згадати Порядок взаємодії Національного антикорупційного бюро України та Міністерства внутрішніх справ України щодо використання інформаційних ресурсів єдиної інформаційної системи МВС України, який затверджено наказом Міністерства внутрішніх справ України та НАБУ від 24.10.2017 № 191-0/823 [11]. Згідно із вимогами цього порядку доступ посадових осіб Національного бюро до інформаційних

ресурсів Єдиної інформаційної системи МВС забезпечується Департаментом інформаційних технологій МВС України. Перелік інформаційних ресурсів до яких надається доступ визначається відповідно до вимог законодавства України з урахуванням їх повноважень. Взаємодія проходить шляхом використання інформаційних ресурсів, що з нашої точки зору значно прискорює процес обробки отриманої інформації, а використання електронного цифрового підпису посадовими особами Національного бюро дозволяє уникнути зайвих бюрократичних складностей. Такий порядок отримання інформації дозволяє уникнути виникнення зловживань з боку посадових осіб тому, що всі відомості про користувача, який отримав доступ, дату та час отримання доступу, обсяг даних, до яких отримано доступ, мету та підстави перегляду або отримання даних фіксуються та контролюються Департаментом інформаційних технологій МВС України.

Інший напрямок взаємодії Національного бюро із правоохоронними органами полягає у обміні інформацією щодо спільних заходів. Така взаємодія здійснюється виключно за письмовим розпорядженням керівників відповідних підрозділів. При цьому, передача оперативної інформації Національного бюро органам внутрішніх справ, Служби безпеки України, органам, уповноваженим законом на проведення досудового розслідування, допускається тільки за письмовим розпорядженням начальника відповідного підрозділу Національного бюро [4].

Підсумовуючи викладене вище зазначимо, що проведений аналіз взаємодії Національного бюро з іншими суб'єктами публічного управління засвідчив, що така взаємодія визначається виходячи із повноважень органів взаємодії, напрямів діяльності Національного бюро та змісту інформації, яка необхідна для виконання завдань та функцій щодо запобігання корупційним правопорушенням. Крім того, загальною характеристикою такої взаємодії є те, що її порядок чітко визначено законодавчими та підзаконними актами України і вона здійснюється з метою виконання завдань та функцій покладених на Національне бюро.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Заброда Д.Г. Поняття взаємодії суб'єктів боротьби з корупцією: адміністративно-правовий аспект. Економічні злочини: попередження і боротьба з ними / за ред. А.І. Комарової, М.О. Потебеня, В.П. Пустовойтенка та ін. К.: Оксамит, 2001. Том 25. С. 149–153.

2. Скомаров О.В. Взаємодія Національного антикорупційного бюро України з іншими державними органами: особливості та класифікація. *Міжнародний науковий журнал «Верховенство права»*. 2017. №1. URL: http://sd-vp.info/wp-content/uploads/2020/11/vp_2017_1.pdf.

3. Порядок взаємодії Державної служби фінансового моніторингу України та Національного антикорупційного бюро України: Наказ Міністерства фінансів України, Національного антикорупційного бюро України від 07.12.2016 № 1062/353. *Офіційний вісник України*. 2017. № 7. Стор. 240. Стаття 223.

4. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14.10.2014 № 1698-VII. *Офіційний вісник України*. 2014. № 87. Стор. 104. Стаття 2472.

5. Про утворення Державної аудиторської служби України: постанова Кабінету Міністрів України від 28.10. 2015 № 868. *Офіційний вісник України*. 2015. № 87. Стор. 24. Стаття 2907.

6. Про основні засади здійснення державного фінансового контролю в Україні: Закон України від 26.01.1993 №2939-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 13. Стаття 110.

7. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 9-10. Стор. 474. Стаття 88.

8. Порядок взаємодії органів державної контрольно-ревізійної служби, органів прокуратури, внутрішніх справ, Служби безпеки України: наказ Головного контрольно-ревізійного управління України, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Генеральної прокуратури України від 19.10.2006 №346/1025/685/53. *Офіційний вісник України*. 2006. № 44. Стор. 162. Стаття 2962.

9. Про утворення територіальних органів Державної фінансової інспекції: постанова Кабінету Міністрів України від 20 липня 2011 № 765. URL: <http://www.dkrs.gov.ua/kru/uk/publish/article/84556>.

10. Порядок доступу Національного антикорупційного бюро України до Єдиного державного реєстру декларацій осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування: наказ Національного агентства з питань запобігання корупції, Національного антикорупційного бюро України від 01.11.2019 № 134/19/130. *Офіційний вісник України*. 2019. № 97. Стор. 285. Стаття 3254.

11. Порядок взаємодії Національного антикорупційного бюро України та Міністерства внутрішніх справ України щодо використання інформаційних ресурсів єдиної інформаційної системи МВС України: наказ Міністерства внутрішніх справ України та НАБУ від 24.10.2017 № 191-0/823. URL: <https://nabu.gov.ua/nakaz-pro-zatverdzhennya-poryadku-vzayemodiyi-nacionalnogo-antikorupciynogo-byuro-ukrayiny-ta>.

O. Sorskyi

INTERACTION OF THE NATIONAL ANTI-CORRUPTION BUREAU OF UKRAINE WITH INDIVIDUAL ENTITIES OF PUBLIC GOVERNANCE

The relevance of the article is that the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine is the only law enforcement agency with a special status that performs the functions of combating and stopping corruption offenses. But, it is obvious that the forces of this state law enforcement body alone cannot qualitatively fight such a negative social phenomenon as corruption in public authorities. It is worth noting that real success in the fight against corruption can be achieved only through constant and fruitful interaction of this body with other public authorities. Moreover, such cooperation is facilitated by a fairly good construction of state bodies that

perform various functions and tasks, including the detection and prevention of corruption, and they can really help the National Bureau of Ukraine in the fight against corruption. The article considers some aspects of the interaction of the National Anti-Corruption Bureau of Ukraine with the State Financial Monitoring Service of Ukraine, the State Audit Office of Ukraine, the National Agency for Prevention of Corruption, law enforcement agencies to detect and combat corruption and crimes, exposing perpetrators of corruption offenses. It was found that the interaction of the National Bureau with the National Agency for Prevention of Corruption has its own specific features and is characterized by the following factors: 1) the method of information exchange (electronic), 2) has a special level of information protection, 3) measures control by the parties to the interaction. A general characteristic of such interaction is that its procedure is clearly defined by laws and regulations of Ukraine and it is carried out in order to perform the tasks and functions assigned to the National Bureau. It is concluded that the interaction is both procedural and managerial in nature. Emphasis is placed on the outdated legal regulation of cooperation between the National Bureau and the State Audit Office of Ukraine and the lack of a legislative procedure for involving the National Bureau as a specialist representative of the State Audit Office of Ukraine.

Keywords: *interaction, National Bureau, subject of public administration, State Financial Monitoring Service of Ukraine, State Audit Office of Ukraine, National Agency for Prevention of Corruption.*